

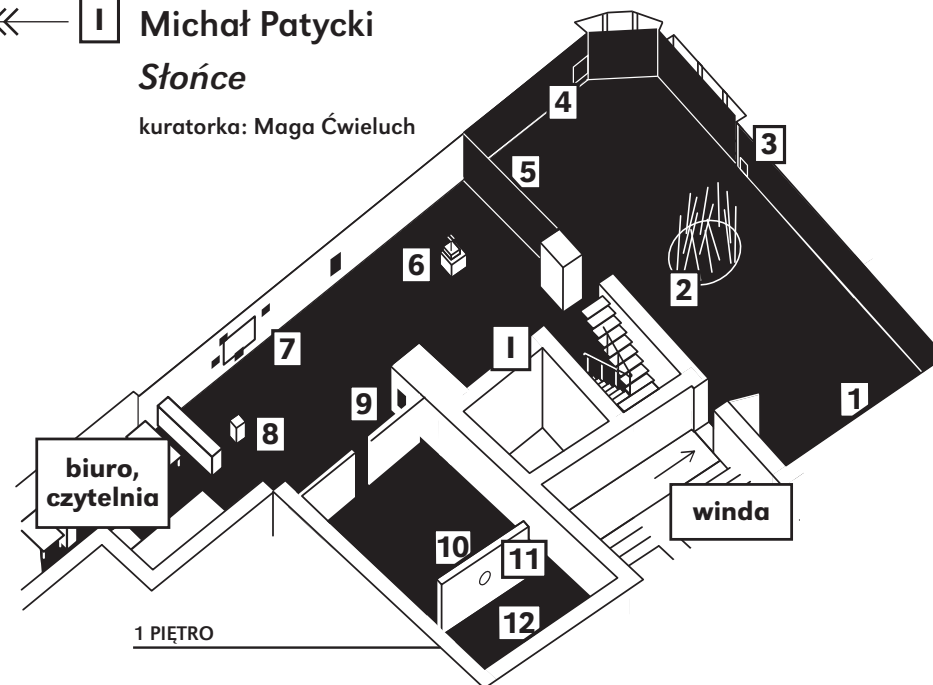
I Michał Patycki. *Słońce*

kuratorka: Maga Ćwieluch

- 1 Fotografia wentylatora pyłowego.
- 2 Instalacja inspirowana laboratoryjnym modelem przedstawiającym szyb kopalniany.
- 3 Fotografia wózka po silnym wybuchu pyłu węglowego, 2018
- 4 Fotografia wykonana podczas jednego z eksperymentów, 2017
- 5 Wybuch metanu, (11")
- 6 Fotografie mikroskopowa węgla kamiennego.
- 7 Model zabierki.
- 8 Laboratoryjny model szybu kopalnianego.
- 9 Tunel doświadczalny, Kopalnia Doświadczalna Barbara, 2017
- 10 Wejście do tunelu doświadczalnego Kopalni Doświadczalnej Barbara w Mikołowie, 1'12", 2018.
- 11 Nowoczesna lampa antydepresyjna.
- 12 Płytki szklane imitujące powiększone preparaty mikroskopowe wykonane na podstawie żółkniętych zdjęć mikroskopowych węgla kamiennego.

I Michał Patycki *Słońce*

kuratorka: Maga Ćwieluch

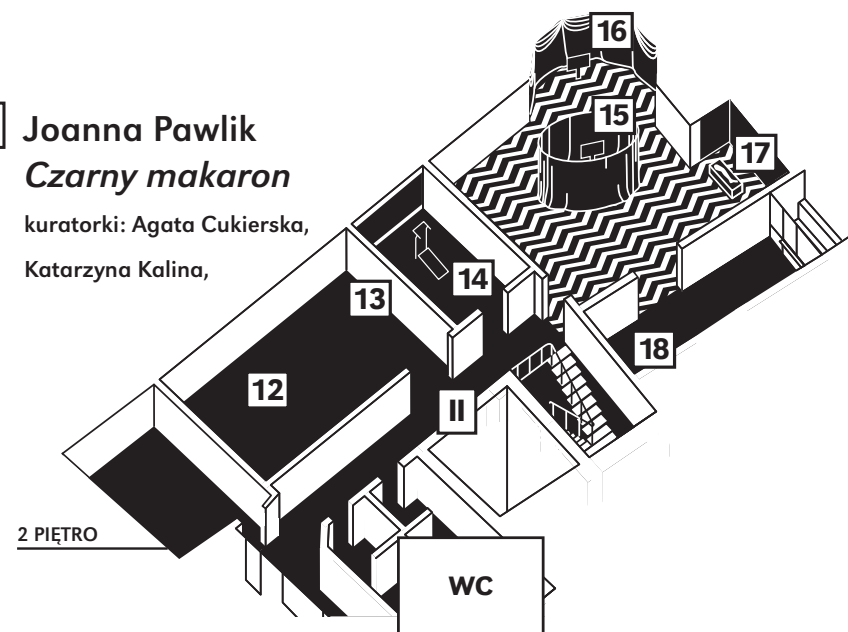
II Joanna Pawlik. *Czarny Makaron*

kuratorki: Agata Cukierska, Katarzyna Kalina

- 12 *Tren*, video 2017, 6'48", wykonanie: Dorota Wach
- 13 **ZASTANAWIAM SIĘ CZY CHCIAŁAM, ŻEBYŚ SIĘ URODZIŁA**, seria lightboxów, 2018
- 14 **Maraton***, video, 3'03", słowa i wykonanie: Klaudia Kwiecień
- 15 **Czarny makaron***, video, 8'36", słowa i wykonanie: Edi Deskur
- 16 **Crazy***, video, 4'51", wykonanie: Agata Wąsik, oryginalne wykonanie: Gnarls Barkley
- 17 **Noga**, obiekt, 2020
- 18 **Wołanie o związek***, video, 3'49", słowa i wykonanie: Wiktor Okrój

II Joanna Pawlik *Czarny makaron*

kuratorki: Agata Cukierska,
Katarzyna Kalina,

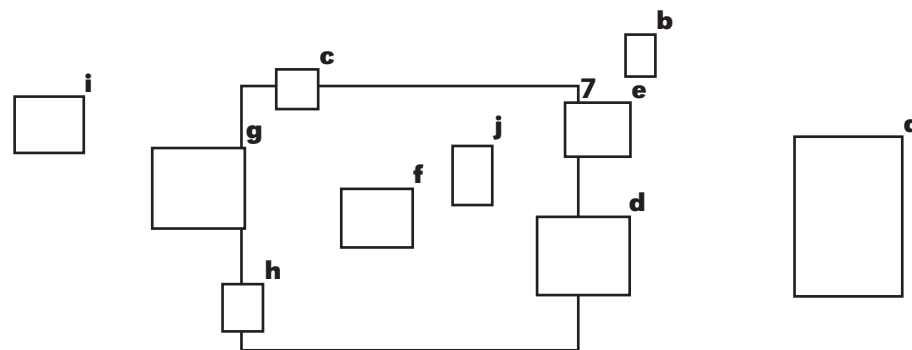
I Michał Patycki. *Słońce*

kuratorka: Maga Ćwieluch

- 1 Fotografia wentylatora pyłowego, Kopalnia Doświadczalna Barbara w Mikołowie, 2017
- 2 Instalacja inspirowana laboratoryjnym modelem przedstawiającym szyby kopalniane.
- 3 Fotografia wózka doświadczalnego po silnym wybuchu pyłu węglowego, 2018
- 4 Fotografia wykonana podczas jednego z eksperymentów, 2017
- 5 Wybuch metanu, (video dzięki uprzejmości Kopalni Doświadczalnej Barbara, 11")
- 6 Fotografie mikroskopowa węgla kamiennego, dzięki uprzejmości Muzeum Geologii Złóż im. Czesława Poborskiego w Politechnice Śląskiej w Gliwicach.
- 7 Model zabierki, czyli eksploatacyjnego wyrobiska podziemnego o wąskim przodku, rzędu od 3 do 8 metrów. Dzięki uprzejmości Kopalni Doświadczalnej Barbara w Mikołowie. Fotografie wykonane w latach 2016-2018 w Kopalni Doświadczalnej Barbara w Mikołowie:

- a urządzenie eksperymentalne służące do mierzenia siły eksplozji
- b urządzenie do rozprzestrzeniania metanu podczas eksperymentów
- c wentylator pyłowy
- d palący się metan podczas procesu jego gaszenia
- e tunel doświadczalny po jednym z wybuchów
- f eksperyment nawiercania ścianki, czas trwania 5 sekund
- g tunel doświadczalny po wybuchu pyłu węglowego
- h aparatura służąca do pomiaru oraz wspomaganie efektywności wybuchów

- i tunel doświadczalny po wybuchu
  - j kopia artykułu pt. „Słońce w kopalni”, opublikowanego w tygodniku ilustrowanym „Panorama”, 1954 r.
- 8 Laboratoryjny model szybu kopalnianego, dzięki uprzejmości Kopalni Doświadczalnej Barbara.

- 9 Tunel doświadczalny, Kopalnia Doświadczalna Barbara, 2017
- 10 Wejście do tunelu doświadczalnego Kopalni Doświadczalnej Barbara w Mikołowie, 1'12, 2018.
- 11 Nowoczesna lampa antydepresyjna, posiadająca parametry podobne do światła naturalnego. Zalecana do użytku w przypadku dużego braku światła słonecznego.
- 12 Płytki szklane imitujące powiększone preparaty mikroskopowe wykonane na podstawie żółkniętych (z powodu upływu czasu i źle wypłukanego z chemii fotograficznej papieru) zdjęć mikroskopowych węgla kamiennego, dzięki uprzejmości Muzeum Geologii Złóż im. Czesława Poborskiego w Politechnice Śląskiej w Gliwicach.

wystawę wspiera

II Joanna Pawlik. *Czarny Makaron*

kuratorki: Agata Cukierska, Katarzyna Kalina

12 *Tren*, video 2017, 6'48", wykonanie: Dorota Wach

Film rejestruje młodą, niewidomą kobietę śpiewającą fragment *III Symfonii* Góreckiego – lament matki nad śmiercią syna poległego w powstaniu śląskim. Kontemplacyjny charakter trzeciej części *Symfonii*, lamentacja brzmiąca jak spokojna kołysanka, zderzają się z ładunkiem emocjonalnym utworu, bólem matki po stracie dziecka. Dorota Wach wykonuje lament a capella, stojąc samotnie w wielkiej, ciemnej, opustoszałej sali, co potęguje dramat i smutek tej żałoby.

Dorota Wach – Wokalistka, performerka. Ukończyła Szkołę Muzyczną I Stopnia im. Henryka Baranowskiego. W 2016r występowała w spektaklu pt. *Sen nocy letniej* w reżyserii Cezarego Tomaszewskiego. W 2020r. brała udział w spektaklu pt. *Rozbitkowie* w reżyserii Justyny Łagowskiej w Teatrze Ludowym w Krakowie

13 **ZASTANAWIAM SIĘ CZY CHCIAŁAM, ŻEBYŚ SIĘ URODZIŁA**, seria lightboxów, 2018

Seria zdjęć powstała podczas warsztatów terapii zajęciowej prowadzonych przez Joannę Pawlik. Artystka nawiązała relację z młodą, niepełnosprawną kobietą, która z powodu swojej nienormatywnej motoryki prawdopodobnie już zawsze będzie uzależniona od pomocy matki. W wyniku rozmów powstały kolaże złożone z zapisanych ręcznie wypowiedzi jej matki oraz z doskonale zaprojektowanych „living roomów”, z wyraźnie podkreślonym kontrastem i przesyconym kolorem.

Podglądanie relacji matki i córki, pełnej naturalnych antagonizmów, szkokuje. Brak możliwości zrealizowania się każdej ze stron, wizja wiecznego dzieciństwa i ciągłego matkowania wyzwala skrajnie nieakceptowalne zachowania w obserwowanym domu. Nienaturalnie wyglądające wnętrza, raczej jak ze scenografii niż prawdziwego życia, zadają widzowi pytania o trudne relacje, ale też idealne macierzyństwo. W rzeczywistości, w której wielodzietne matki dostają medale państwowe, zwykle nikt nie uczy młodych kobiet pozytywnego macierzyństwa. W przypadku dodatkowego zmagania

się z niepełnosprawnością emocje narastają. Słowa ranią nieodwracalnie, jak wydrapane na ścianie napisy. Pomoc psychologiczna lub czas w samotności dla obu stron stają się często nieosiągalnym luksusem.

14 **Maraton***, video, 3'03", słowa i wykonanie: Klaudia Kwiecień

„Często krzyczę do siebie: wstań!, bo przez krzyk uwalniam swoje emocje i nawet łyż, ale pomimo trudności dalej walczę i marzę o tym, żeby pójść sama, bez chodzika. Każdego dnia sprawia mi trudność poruszanie się, bo chodzę przy chodziku i niestety powoli i wiem, że może jestem w dużym stopniu samodzielna, jak na mnie, ale mam świadomość, że do końca życia będę potrzebować pomocy drugiej osoby. Nawet miałam ostatnio sytuację, że chciałam nalać wody do czajnika i przenieść go na chodziku i prawie by mi się udało, gdybym nie zahaczyła nogą o drzwi, próbowałam je zamknąć i czajnik mi spadł i zrobiłam powódź. Pomyślałam wtedy, że jestem do niczego, ale spróbowałam jeszcze raz i za drugim razem się udało, a ja cieszyłam się jakbym wygrała w totka. Pomimo trudności trzeba próbować ponownie, a za którymś razem na pewno się uda.” Klaudia

Uwaga! Użytkowanie bieżni na własną odpowiedzialność. Maksymalne obciążenie 100 kg.

15 **Czarny makaron***, video, 8'36", słowa i wykonanie: Edi Deskur

Na podstawie onirycznego przeżycia powstał improwizowany tekst, w dojmujący sposób opisujący poczucie ekonomicznej zbędności i przytłoczenie brakiem pracy.

„Niewidomym zaleca się głównie takie prace jak wyszukiwanie danych z Internetu, obsługa call center, praca biurowa czy masażysta. Niewidomi mogą skorzystać z dedykowanych im pośrednictw pracy, jednak pomimo różnych narzędzi pomocowych sami zainteresowani twierdzą, że nie ma dla nich zatrudnienia.” Edi

Dj Edee Dee (Edward Gil-Deskur) – niewidomy muzyk pochodzenia romskiego. Jest producentem, realizatorem dźwięku, wokalistą oraz DJ-em grającym pod pseudonimem DJ Gipsyman, DJ Edee Dee. Współpracuje z THC Underground, Funk Fu, Kinetic Formation. Pracował z takimi muzykami jak Michał Urbaniak, Wojciech Karolak, Joachim Menzel, Sławek Jaskółke, Jacek

i Wojtek Fedkowicz, Jan Pilch i Jarosław Śmietana. Grał razem z takimi wykonawcami jak DJ Assault, UK Apachee, MC MC, Goldie, The Freestylers, Aron Spector, Black Sun Empire, Krime, Mk Fever, DJ Technic, DJ Dokuro. Uczestniczył w festiwalach w kraju i zagranicą, m.in. Unsound, Międzynarodowym Festiwalu Perkusyjnym i Festiwalu Pollen kommen. Razem z Michałem Gorczyką (DJ Dokuro) napisał muzykę do przedstawień teatralnych, takich jak „Werter w Nowym Jorku” (Teatr im. J. Słowackiego w Krakowie) i „Leonce i Lena” (Teatr Dramatyczny w Warszawie). Ze swoją siostrą Martą Deskur prowadził warsztaty dla małych klubowiczów w Krakowskim Bunkrze Sztuki. Prowadził audycję Muzykodelia w radiu Radiofonia.

16 **Crazy***, video, 4'51", wykonanie: Agata Wąsik, oryginalne wykonanie: Gnarlz Barkley

Pamiętam kiedy,
Pamiętam, pamiętam,
Kiedy zgubiłem moje myśli
Było tam coś tak przyjemnego,
W tym miejscu.
Nawet twoje emocje mają echo,
W tak wielkiej przestrzeni.

A kiedy jesteś tam na zewnątrz
Bez zmartwień,
Tak, straciłem poczucie rzeczywistości
Ale nie dlatego,
Że nie dosyć wiedziałem,
Po prostu wiedziałem za dużo.

Czy to czyni mnie szaleńcem?
Czy to czyni mnie szaleńcem?
Czy to czyni mnie szaleńcem?
Możliwe

I mam nadzieję, że przeżywasz
Najlepsze chwile swego życia.
Ale zastanów się dwa razy,
To moja jedyna rada

No dawaj: kim,
kim, kim,
Kim myślisz, że jesteś?
Ha ha ha, blogosławiona twoja dusza.
Naprawdę myślisz, że masz kontrolę?

Więc,

Myślę, że jesteś szalony,
Myślę, że jesteś szalony,
Myślę, że jesteś szalony,
Właśnie jak ja.

Moi bohaterowie mieli odwagę żyć na krawędzi,
I wszystko co pamiętam to, że
Chciałem być jak oni.
Odkąd byłem mały,
Odkąd byłem mały, to wyglądało jak zabawa.
To nie przypadek, że się pojawiłem,
I mogę umrzeć, kiedy będę gotowy

Może jestem szalony,
Może jesteś szalony,
Może jesteśmy szaleni,
Prawdopodobnie.

Agata Wąsik - od dziecka silnie związana z muzyką. Śpiewa, gra na gitarze i pianinie. Ukończyła szkołę muzyczną I stopnia w klasie gitary klasycznej, kontynuowała edukację muzyczną na wydziale wokalnym w PSM II stopnia imienia Józefa Elsnera w Warszawie. Studiuje filozofię ukraińską na Uniwersytecie Warszawskim. Interesuje się muzyką od opery, przez folk, rock, pop, gospel, metal symfoniczny, muzykę sefardyjską aż do poezji śpiewanej. Śpiewała w zespole Los Bilblicos Anny Jagielski-Riviero. Współpracowała z reżyserem i choreografem Rafałem Urbackim przy spektaklach „Przechłapanie” (Warszawa, 2012), „Stypa” (Poznań, 2012), „Niech nigdy w tym dniu słońce nie świeci” (Gniezno, 2014). Efektem współpracy wokalistki z artystką Joanną Pawlik był recital Agaty Wąsik „Podnoszę lampę w stronę złotych drzwi” (Muzeum Sztuki Nowoczesnej, Warszawa, 2016).

17 **Noga**, obiekt, 2020

Rzeźba przedstawiająca niewielką dziewczęcą nogę jest symbolem utraty beztroski dzieciństwa, pożegnaniem z nieskrępowaną, dziecięcą zabawą, jest zapowiedzią nadchodzącego odrzucenia nienormatywnego, kobiecego ciała, które nie spełniając standardów społecznych zawsze będzie trwać w niełasce. Jest również bezpośrednim nawiązaniem do rzeźby ukazującej dorosłą nogę artystki, powstałej w roku 2010, znajdującej się obecnie w kolekcji Bunkra Sztuki w Krakowie.

„Joanna Pawlik jest artystką, matką, córką, przyjaciółką, znajomą, panią z sąsiedztwa, wysoką blondynką, kobietą, jest amputantką. Ten element jej cielesności jest tylko jednym z wielu elementów składających się na jej tożsamość. Ale to on okazał się najważniejszy w kategoryzowaniu. Stanowi stygmat, z którym Pawlik musi się mierzyć. ...To właśnie od nogi i jej braku wszystko się zaczęło i na niej się kończy. Noga, która jest obecnie tylko „muzealnym eksponatem”, jaki można podziwiać za hartowaną szybką. Jest czymś, co było, a czego teraz nie ma; co leży u źródeł pochodzenia, co jest szczególnym przekleństwem. Noga, której nie ma – ciągle jest.” Lidia Krawczyk, „Balansowanie” (fr.), katalog „Balans”, wyd. Galeria Sztuki Współczesnej Bunkier Sztuki, 2010

18 **Wołanie o związek***, video, 3'49'', słowa i wykonanie: Wiktor Okrój

„Muszę wam powiedzieć, że mam ostatnio dziwne myśli:

Facet masz prawie 30 lat

Nigdy nie miałeś dziewczyny

Klika razy próbowałeś zainteresować dziewczynę

Wysyłałeś jej kwiaty

Ale zawsze był ten sam motyw

Bardzo fajny Wiktor jesteś

Fajny facet

Ale wypierdalaj!

Z Tobą nie warto być

to mi się nie opłaca

to się nam kurwa nie uda

Na koniec wam tylko powiem, aby nie przedłużać

że mam cały czas przejebane!” Wiktor

Wiktor Okrój – autor wierszy i tekstów piosenek. Do tej pory ukazały się dwa tomiki jego poezji. *Moje życie jest jak album*, *Dlaczego nie wiem* (Wydawnictwo Miniatura, 2014). Komponuje muzykę. W 2013 r. powstał spektakl teatralny na podstawie jego tekstów i muzyki *Nie ma jak na wsi* w reżyserii Aleksandry Barczyk. W 2016 r. powstał projekt Artystyczny *Nie wiesz się pisać* w reżyserii Joanny Pawlik. W 2017 powstał dokument Inki Boguckiej *Ludzie Numery*. W roku 2019 wziął udział w projekcie-spektaklu *Zastanawiam się*.

* Wykorzystano fragmenty spektaklu *Zastanawiam się...* zrealizowanego w ramach IV edycji programu *Placówka* Instytutu Teatralnego im. Zbigniewa Raszewskiego. Spektakl odnosi się do sytuacji osobistej człowieka będącego w stanie zagrożenia: niepełnosprawnością, chorobą i wykluczeniem społecznym. Twórcy projektu podejmują także wątki nawiązujące do sytuacji polityczno-ekonomiczno-społecznej osób z różnymi rodzajami niepełnosprawności w Polsce (sięgając m. in. do doświadczeń protestu rodziców dzieci niepełnosprawnych w Sejmie w 2018 roku).

Joanna Pawlik – reżyserka, performerka, producentka

Edward Gil-Deskur – performer

Klaudia Kwiecień – performerka

Wiktor Okrój – performer

Dorota Wach – performerka

Agata Wąsik – wokalistka i performerka

Paulina Owczarek – saksofonistka

Liliana Zieniawa – perkusistka, ksylofonistka

Ernest Ogórek – basista

Elżbieta Szurpicka – scenografka i kostiumografka